

Seznam příloh

Příloha 1 – pracovní list k přípravě *Popletená říše*

Příloha 2 – text k přípravě *Nekonečný příběh*

Příloha 3 – pracovní list k přípravě *Limericky*

Příloha 4 – text k přípravě *Strado a Varius*

Příloha 5 – obrázky k přípravě *Strado a Varius*

Příloha 6 – pracovní list k přípravě *Listonoš vítr*

Příloha 7 – text k přípravě *Nedokončené pohádky*

Příloha 8 – autorovo dokončení k přípravě *Nedokončené pohádky*

Příloha 1 – pracovní list k přípravě *Popletené říše*

Popletená říše

Jaromír Hořec

Děšť tam padal vzhůru,
mráz tam lidi hřál.
Kdo spal, ten byl vzhůru,
pravdomluvný lhal.

Myš honila kočky,
z jablek rostl květ,
v létě byly vložky,
hořce chutnal med.

Oheň hasil vodu,
lva vystrašil zajíc,
rád byl, kdo měl škodu,
hlad měl, kdo jed' krajíc.

V popletené říši Ešř
kos je sok a kal je lak,
dálku zvažíš, vodu změříš –
všechno je tam naopak.

Pisatelský úkol:

Vyberte si jednu z možností:

- 1) Napište 2 - 4 verše s dalšími popletenostmi
- 2) Napište 2 - 4 verše, kterými popíšete obrázek.

Příloha 2 – text k přípravě *Nekonečný příběh*

A tu si Bastián uvědomil, že celou tu dobu zírá na knihu, kterou pan Koreander předtím držel v ruce a která nyní ležela na koženém křesle. Zkrátka od ní nedokázal odtrhnout oči. Měl pocit, že z ní vychází jakási magnetická síla a neodolatelně ho přitahuje.

Přišoural se ke křeslu, pomalu natáhl ruku, dotkl se knihy – a v témže okamžiku to někde v jeho nitru udělalo „cvak!“, jako když sklapne past. Bastiána se zmocnilo temné tušení, že tímto dotekem začalo něco neodolatelného, co se nyní dalo do pohybu.

Zdvihl knihu a prohlížel si ji ze všech stran. Kniha měla vazbu z hedvábí zbarveného jako načernalá měď, a když ji obracel sem a tam, měňavě se leskla. Při zběžném listování si všim, že písmo je vytištěno ve dvou různých barvách a u každé kapitoly je překrásné, velké počáteční písmeno. Když si ještě jednou, důkladněji prohlížel vazbu, objevil na ní dva hady, jednoho světlého, druhého tmavého, a ti se vzájemně kousali do ocasu a tvořili ovál. A v toto oválu byl titul knihy, napsaný zvláště propletenými písmeny:

NEKONEČNÝ PŘÍBĚH

Lidské vášně jsou záhadná věc, a jakmile jde o ně tak dětem se nevede o mnoho jinak než dospělým. Když se někoho taková vášně zmocní, neumí ji vysvětlit druhým, a kdo nic podobného nikdy nezažil, ji zas nedokáže pochopit. Najdou se lidé, kteří riskují život, aby zlezli vrchol nějaké hory. Nikdo ani oni sami neumějí doopravdy vysvětlit proč. Jiní promrhají všechny peníze, jen aby získali srdce určité osoby, která o nich nechce ani slyšet. A zase jiní se zničí, protože nedokážou odolat potěšení z dobrých jídel – nebo pokušení láhve. Mnoho lidí vsadí veškerý majetek, jen aby vyhráli v hazardních hrách, nebo obětují všechno nějaké myšlence, která se nemůže nikdy uskutečnit. Někteří lidé věří, že by byli šťastní, jen kdyby byli někde jinde, než právě jsou a celý život cestují po světě. A po pár lidí nedojde klidu, dokud se nedostanou moci. Zkrátka a dobře existuje tolik různých vášní, kolik je různých lidí.

Vášni Bastiána Baltazara Buxe byly knihy.

Příloha 3 – pracovní list k přípravě *Limerick*

LIMERICK

Byla jedna slečna z Vysokého Mýta,
která měla v patách divokého býka.
Chopila se rýče
a řekla: „Stůj, býče!“
čímž znejistila divokého býka.

Byl jeden starý pán v Janově,
choval se trapně a bláhově.
Sedl si mezi dva schody
a jedl zahradní plody,
ten starý hazardér v Janově.

Byl jeden dědeček původem z Rudné,
který měl nápady sporné až zruďné.
Klidně si vzal na louku
škopík místo klobouku,
ten zcela matoucí dědeček z Rudné.

Jeden dědeček z města Pilsen
Pil, ač vůbec neměl žízeň.
Když řekli, že pukne,
zvolal: „To je fuk, ne?“
ten starý břichoun z města Pilsen.

Byl jeden dědeček z Lublaně,
ten chytal bacily do dlaně.
Zabíjel je paličkou,
ale takhle maličkou,
ten starý filuta z Lublaně.

Vytvoř vlastní limerik. Drž se těchto pravidel.

- 5 veršů
- Rýmy:
  - 1,2,5 – stejný
  - 3,4 – také stejné
- 1. verš – uvádí postavu a místo
- 2. verš – říká něco o postavě
- 3. a 4. verš – říká, co se stalo
- 5. verš – opakuje první nebo říká, jak to dopadlo

Název:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

Příloha 4 – text k přípravě *Strado a Varius*

Bylo mrazivé březnové ráno. Ledový vítr hnal Paříží poslední zbytky loňského listí. Starý houslista, kdysi slovný pod jménem Varius, zamyšleně kráčel do své oblíbené kavárny. Náhle zůstal stát jako přimrazený. Tak tak že nešlápl na malé bílé vejce. Uprostřed chodníku. Vajíčko uprostřed Paříže, řeknete si, na tom není nic tak zvláštního! Podivuhodný byl však zvuk, který z vejce vycházel. Přesně jako by někdo tichounce ladil housle.

Varius chtěl vajíčko zvednout a dát ho do kapsy. Vztáhl ruku, ale vtom se vejce roztočilo jako divoká káča, začalo skákat sem tam a vzápětí se protahovalo jako kočka. Znenadání vejce provedlo poslední salto, dopadlo na dlažbu, rozprsklo se a ze skořápky vyskočily maličké housle. „Strado,“ představily se housle tenkým hláskem. „Varius,“ hlesl houslista a pomyslel si: „Ježíšmarjá, ony jsou mi podobné!“

„Ty se mi líbíš, zůstanu s tebou.“ „Proč se mnou?“ utrl se Varius, který neměl rád překvapení a změny přímo nesnášel. „Učiním tě šťastným,“ rozhodli housle. Nejistým krokem pokračoval Varius v cestě ke kavárně Flore a housle capkaly za ním. V kavárně posadil Varius housle k malému stolku, objednal jim šálek horké čokolády a sobě sklenku fernetu na povzbuzení. „No viděli jste to? Co to sem táhne?“ posmívali se ostatní hosté.

helikon

Houslista vtáhl Strada do svého příbytku a zabouchl dveře. Bylo to nuzné obydlí. „Mělo by se tu uklidit,“ poznamenal Strado, když ukončil obhlídku svého nového domova. „A že bys přestal kritizovat a šel si lehnout?“ naježil se Varius a otevřel houslím jejich nový futrál. Varius spal hlubokým spánkem. Housle ještě plné nových zážitků a dojmů, usnout nedokázaly. Nakonec opustily futrál a skočily houslistovy do postele. „Vida,“ pomyslely si. „Sotva jsme se narodily, už jsme unavené.“

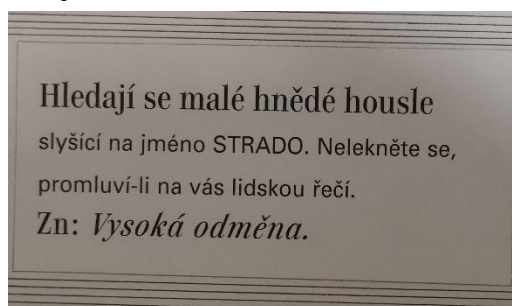

„To je pořád Měsíční sonáta sem, Pro Elišku tam, a nakonec se z té noblesy vyklube pěkný rváč,“ brblal Strado a hladil si pohmožděné koleno. „Nech to plavat,“ ozvalo se žoviálně za jeho zády. „Ona je snob. Má ráda jen to, co se třpytí. Ty seš sice docela roztomilej, ale netřpytíš se. Chápeš?“ naklonil se k Stradovi helikon. „On se taky nijak zvlášť netřpytí,“ prohodil Strado suše na adresu klavíru. „Mluvím o třpytu společenském, chlapče,“ vedl helikon svou. „Říká se, že si jeho dědeček tykal

s Chopinem. A viděl jsi, jak je vyfiknutej? Vždycky ve smokingu, lakované polobotky, brilantina ve vlasech a úsměv jako z plakátu.“

Tou dobou byl už Varius zoufalý ze zmizení přítele a hledal housle po celé Paříži. Nevynechal Ztráty a nálezy, obešel všechny nemocnice, i na policii se obrátil. Zamířil i do místní mlékárny, kde nedbaje výhružného pohledu mlékaře opatrně osahal všechna vystavená vajíčka. Pak beze slova opustil krámk a dal i si do novin inzerát následujícího znění:

Nikdo ale na inzerát neodpověděl. Poslední naděje pohasla, všechno houslistovo pátrání bylo marné.

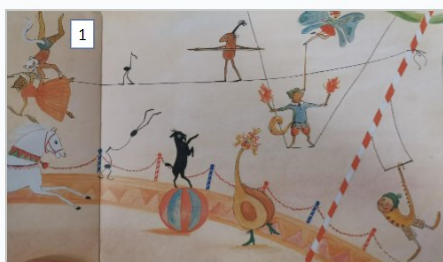

Když si Strado vzpomněl na houslistu, propadl sklíčenosti. „Copak asi dělá?“ hloubal. „Jestlipak už si doma poklidil?“ Tak se housle trápily, že z toho začaly trpět nespavostí. A když si jedné noci znovu přehrávaly melodie, které jim houslistu připomínaly, tiše se rozplakaly. „Stýská se mi, příteli bílých nocí,“ prohodil Strado k měsíci. „Ty, který všude vidíš, který máš celý svět jako na dlani, ukaž mi cestu k domovu.“ „Cestu k domovu znáš. Máš ji ve svém srdci. Stačí najít tu správnou strunu a ona tě dovede před ty pravé dveře.“ Strado se hluboce zamyslel, a pak si začal tichounce prozpěvovat. Nápěv se nesl nad střechami, kolébal se nočními ulicemi, pronikal škvírami oken do příbytků, tichý jako mír a vonící po fiolkách.

„Jeden by řekl, že je tu jaro,“ pomyslel si Varius, vykloněný z okna na druhém konci Paříže. Náhle pocítil nepřekonatelnou touhu sejít k řece. Vyšel z domu, a sotva zamířil k nábřeží Seiny, zanesl k němu závan větru povědomou melodií. „Strado!“ vykřikl Varius a nemohl uvěřit vlastním uším. „To nemůže být nikdo jiný než Strado!“ horečně pátral pohledem v neproniknutelné tmě. „Tady jsem!“ pískaly radostně housle a vyloupily se ze stínu pod mostem. Oba přátelé si padli do náručí. Jaké šťastné setkání.

Příloha 5 – obrázky k přípravě *Strado a Varius*

Příloha 6 – pracovní list k přípravě *Listonoš vítr*

1. K textu vymysli vhodný název.

Čtyři kluci výtržníci,
nečestní a líní,
prodávali na tržnici
ukradenou dýni.

„Kupte, paní, není drahá!
Za pět korun kilo!“
Jenže se jim strhla váha.
Těch kil totiž bylo...

Pak se kluci pohádali,
za kolik ji prodat,
až ji vůbec neprodali.
Tak co k tomu dodat?

(Možná tohle: museli ji
večer domů koulet,
hekají a teskně vyjí
a jsou samá boule.)

2. Ilustrujte tuto báseň.

ŠEL PARKEM PÁN

Šel parkem a kouřil z krátké dýmky
a plášť mu vlál a klobouk vítr bral.
Šel parkem pán a mračil se a smál,
měl na ramenou z listů zlaté prýmký.

Nebyl to ale generál!

Nebyl to hrabě, ani hrábě,
jen dýmku měl a v kapse dlaň, v ní myš.
A dým se z dýmky snášel hloub a níž
a šedá myš, ta písкала si slabě:

kiš, zimo, už mě nechytíš!

Šel parkem pán a stalo se to zrána.
Kam šel ten pán? A kam tu myšku nes?
To nikdo neví. Možná jen ten pes,

co ztratil se a zase našel pána...
... kdo víš, kam jdou, tak napověz.

3. **K této ilustraci vymyslete báseň.**

O LOVCI MOTÝLŮ:

Napřed jsme mohli vidět zelenou síťku. Potom lovce motýlů Lomikara Motla. Síťka se vznášela nad loukou a prosívala vzduch, Lomikar Motl ji přidržoval a klusal jí v patách (pokud má hůlka, která síťku drží, nějaké paty). A rozhlížel se doleva doprava. Kdyby to byl uměl, díval by se i dozadu za zátylek, aby nepromeškal vzácného motýla, jenomže oči mu tam nedohlédly, a tak se alespoň sem tam pootočil a zašilhal za sebe.

„Chm, bělásek,“ odfukoval opovržlivě, „ch, modrásek, chm, babočka paví oko, na vás má síťka nečihá! Klidně si sejte sladkost květů, já mám políčeno na motýla zvláštního, na motýla neobvyklého, prostě na motýla všech motýlů.“

Pojednou se síťka vzrušeně zakomíhala a lovec stanul jako přimrazený. Tráva voněla trávově, šípková růže na keři voněla jako šípkový čaj a les opodál vydechoval lesní vůni. Avšak Lomikarovi se hlava z těch spojených vůní nezatočila, zatočila se mu z purpurové krásy křídel motýla šarlatového, který velebně plachtil nad loukou.

„To snad není možné, taková nádhera!“ vyjekl Lomikar. „Toho musím za každou cenu chytit a přišpendlit do své sbírky, neboť bez motýla šarlatového nemohu žít!“

Už se za ním žene, síťku nastraženou, už ho má na dosah, jenom síťku přiklopit. Frnk – motýl se zatřepetal a už se zase plavně vznáší nad loukou.

A znovu krok a znovu skok – prásk, mám tě! Nemá, jen růže šípková se choulí pod síťkou. Motýl se nadnáší a směje se tenkým motýlím smíchem.

„Však já tě dostanu, mně neunikneš...“

Bum!

Ne, to nebyl motýl, ten šarlatán si poletuje, jako by tančil na plese, to byl pařez, o který Lomikar klopýtl a dotek jeho hlavy s kmenem modřínu způsobil bouli. Boule na Lomikarově čele si hraje na duhu a motýl si zahrává s Motlem.

Počkat! Pařez? Modřín? Na louce? Kdepak na louce! Lesem teď vede Lomikarova cesta a motýl ho zavádí stále dál a stále hlouběji. Lovec se zaplétá do ostružiní na pokraji lesní paseky, překročí bludný kořen a ...

Kde je purpurová krása motýlích křídel? A kde se vlastně ocitl náš lovec? Pomůžete mu najít motýla šarlatového? Nebo ho alespoň vyvedete z hlubokého lesa? Kdo to zkusí?

O lovcí motýlů

■ Dokončení autora

Což o to, já bych to klidně zkusil, jenomže sám nevím, v kterém lese Lomikar bloudí. Je to les smrkový, modřínový, jedlový, nebo borovicový? Dubový, bukový, březový, nebo habrový?

Určitě je hluboký. A má bludný kořen...

82 Počkat! Jestliže je v nějakém lese bludný kořen, pak je to do-
zajista les pohádkový! A jsme doma – vlastně v tom lese, kterým se Lomikar prodírá společně s boulí.

Už je to jasné – ta boule Lomikara zachrání! Do roka a do dne! Boule si duhově světélkuje, a když na les padne tmavá pohádková noc, svítí mu na cestu.

Rok a den je hodně dlouhá doba, tu by bludný chlapec v lese, ba skoro v pralese, třebaže pohádkovém, asi nepřečkal. Ale měl štěstí, do cesty se mu nachomýtla létající chaloupka, ano, chaloupka, která si tu poletovala mezi stromy a přeletovala kořeny. Lomikar zaklepal na sítěná vrátka – já vím, sám své klepání neslyšel a vy byste ho taky neslyšeli, ale ten, kdo bydlel v chaloupce, zaslechl klepy klepy klep a řekl tenkým hláskem: „Jen račte vstoupit, vážený lovcé motýlů, už tu na vás čekám!“

Sítěná vrátka se otevřela, Lomikar skočil do chaloupky a...
A v chaloupce ho přivítal motýlí pán v šarlatovém oděvu.

„Tak jsem vás přece našel,“ ani trochu se nepodivil Lomikar, protože byl zvyklý na ty nejrůznější druhy motýlů. „Teď vás konečně mohu chytit!“

„Ale kdež,“ jemně se zachichotal pán, „to já jsem tentokrát ulovil vás. Ale nebojte se, nepřispědlím si vás tady. Jenom mi budete rok a den sloužit, krmít mě a napájet, starat se o mě i o můj příbytek, bránit mě proti jiným lovcům motýlů a vyprávět mi motýlí pohádky. Zato se můžete občas vyklonit z okénka mé létající chaloupky a dívat se dolů na les. Jestli mi celý ten čas budete věrně posluhovat, bohatě se vám odměním.“

A tak rok pro Lomikara uběhl jako mžik, a když nadešel ten den navíc, probral se najednou na louce u lesa, tentokrát z opačné strany bludného kořene, a v síťce měl odměnu: nádherného motýla šarlatového. Nebo byl umělý? I kdyby byl spíchnutý z té nejjemnější látečky, od toho pravého byl k nerozeznání.

Lomikarovi rodiče napřed viděli zelenou síťku s nějakým motýlem. Potom svého syna Lomikara Motla.

„Kdes byl tak dlouho?“ zlobili se rodiče. „Už celou hodinu tu na tebe čekáme! Je čas k svačině!“

„Hodinu?“ nevěřil svým uším chlapec. „Snad rok, ne?“

„Nebud' drzý,“ varoval ho otec Motl. „Ať si nevysloužíš pohlavěk!“

Hodinu – cha! My přece víme své!

